

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק כ"ה

קונטרס 355

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

חיים ויטאל, הפסא מְלַךְ, הִבֵּן אִישׁ חַי, וְרַבִּי מְרַדְכֵי שְׂרַעְבֵי זִיע"א, וּבִפְרָט עִם חֲדוּשׁוֹ שֶׁל הָאֲרָחוֹת צְדִיקִים, שְׁאָמְרוּ שְׁשֻׁעָה אַחַת זֶהר הַקְדוּשׁ בְּשֶׁבֶת שׁוּה לְחֶשְׁבוֹן שֶׁל מְלִיוֹן שָׁנָה תוֹרָה. זֹאת אוֹמֶרֶת חֶשְׁבוֹן שֶׁל מֵאָה אֶלֶף אַבְרָכִים שְׁלוֹמְדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם אֶחָד – אַתֶּם שׁוֹמְעִים? כֵּן! מֵאָה אֶלֶף אֲנָשִׁים לוֹמְדִים בְּיוֹם אֶחָד כָּל אֶחָד

המשנה ברורה בזה"ל: לכתוב מכתב להגאב"ד דבריסק]. כשבא ר' שלום לבריסק מצא את הגאון ר' חיים יושב בשבת תחכמוני עוסק בצרכי צבור במסבת רבנים גדולי תורה מכל הגלילות דסביב, וכשהודיעו לר' חיים שיש עבורו מכתב מהחפץ חיים, קם תיכף ומיד ממקומו והפסיק לזמן מה את האסיפה, והתחיל לקרוא את המכתב, ובגמרו לקרוא הגביה רבי חיים את ידו למעלה, ואמר הנני מוכן ומזומן לקיים מצות "כהן גדול" רבי ישראל מאיר הכהן.

ובעודם הדברים רוטטים על שפתיו מהר הרב רבי חיים ויצא החוצה אל מקומות המעשה וההשתדלות, וישתדל בשאר השתדל לטובתו ולהצלחתו של ר' שלום בזמן קצר מאד נסתיים הדבר בכי טוב.

והרב רבי חיים שב אל ביתו, ויפן אל ר' שלום בדברים אלו, שמע נא, מבין שורות, המכתב שקבלתי מהחפץ חיים, ניכרת האהבה והחיבה שהוא הוגה אליך, ולכן אודיע לך אגב אורחא, את טיבו וערכו של החפץ חיים כפי שאני רואה אותו במדריגתו העילאית, אין לך תואר אחר שיתאים לו לפי מדריגתו כי אם התואר של "גוזר ומצוה" היינו שיש לו שליטה וכח לגזור אומר ולצוות גם למלאכים עכ"ד.

וכשמעתי את הערכתו של רבי חיים על החפץ חיים נשתוממתי מאד על רוח קודשו של רבי חיים שכיוון את האמת, כי אני בעצמי הייתי רגיל להתחבא אל כל המקומות והפינות שהחפץ חיים היה אוהב להתבודד ולעקוב אחרי הנהגותיו, ואיסתייעא לי פעם מילתא כשהייתי מתחבא על העליה בה התבודד החפץ חיים, הקשבתי שבשעת עסקו בתורה בנגלה ובנסתר שהוא מבטא פתגמין קדישין. גוזר ומצוה בשמות למלאכי עליון ומפקדם לעשות כה וכה. וימצאני נחבא אל הכלים, ויבקשני בתחנונים רבים שלא אגלה לרבים אף שמץ דבר שראיתי ושמעתי.

כשמת ר' נחום'קע הוראדנער זצ"ל צווה קודם פטירתו וגם יעץ לבני עירו שימנו את החפץ חיים בתור אב"ד דגרוֹדְנָה. וזרכו של ר' נחום'קע הייתה שהיה מחלק את היום לג' חלקים. ארבע שעות לצרכי חסד. ארבע שעות בלימוד קבלה. ושמונה שעות בלימוד גפ"ת. ובשעת עסקו בקבלה בלילה היה סוגר את עצמו בביהמ"ד שעין זר לא ישוּרְנוּ. פעם התחבא החפץ חיים בין כותלי התנור בכדי להתחקות על שרשי עבודתו של ר' נחום'קע, אבל קרה דבר מה שהדהים את החפץ חיים. ר' נחום'קע בעמדו על הבימה אחוז העיון בסתרי תורה. ופתאום נעשה מוקף עמוד אור כל כך גדול עד שהחפץ חיים כמעט התעלף מהפחד. והוכרח להשתמט בלאט לאט ולצאת החוצה.

בתקופה ידועה של חייו היה עוסק בתורה משעה שבע בבוקר, עד שבא השמש לא פסק פומיה מגירסא. בבוקר היה לוגם מעט מרק שסינן לעצמו, ובערב היה טועם מעט האוכל שנשאר מן המרק, ובזה היה מחיה את נפשו. לתפלת מנחה היה הולך למקום ידוע ומסויים בשדה, והיה מוריד שם דמעות ובוכה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

10 שעות, יוצא החשבון של מליון שעות תורת הנגלה, ואנחנו לומדים שעה אחת בשבת זהו הקדוש, מקבלים את השכר הזה – ועוד יותר, שמקבלים שכר על תורה לשמה, כי תורת הסוד הוא תורה לשמה (ראה אור הזר).

בא וראה כמה גדול כח השמחה, שאלישע הנביא כאשר רצה שתשרה עליו רוח הקדש, בקש שינגנו לפניו, שנאמר (מלכים ב פרק ג טו) ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה'. וכתוב בזוהר הקדוש שפכל שהלמוד יותר עמוק ופנימי, כך בונה שמים עליונים, ומגיע לעולמות העליונים. עתה מבינים, איך שהזהר הקדוש שהוא למוד פנימיות התורה, עם השמחה, שגם היא מחלק הפנימי של הנשמה, ובשבת קדש שהוא עולם הנשמות – מעין עולם הבא, ערכם גבוה מאד לערך מיליון שנה תורה.

בואו וראו כחו העצום של למוד התורה בשבת קדש!

מִרְן הִבֵּן אִישׁ חַי (פרשת שמות שנה שניה) כותב וז"ל: כתבו המקבלים זכרונם לברכה דגדול הפעל הנעשה בעסק התורה ביום שבת, אלף פעמים יותר מן הנעשה בעסק התורה של ימי החל, עכ"ל. זאת אומרת, שעה אחת של שבת, שוה אלף שעות ביום חל, וכבר למדנו הכסא מלך דשעה אחת של למוד זהו הקדוש ביום חל, יותר משנה שלמה של למוד פשוט.

צא ולמד: שעה אחת של למוד זהו הקדוש בשבת קדש, יותר מאלף שנים פשוט ביום חל. "על כן יאמרו המושלים בואו חשבון".

הבה ונתבונן: כאשר לומדים זהו הקדוש שש שעות בשבת קדש, מתקן את כל ששת אלפים השנים של העולם.

על ידי למוד שעה אחת זהו בשבת קדש אפשר להביא הגאולה שלמה: בספר ישעיה (פרק ס' פסוק כ"ב) נאמר: "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה".

וצריך באור, מה פונת הפסוק שהקטן יהיה לאלף, איך יכול להיות שכן אדם קטן, יזכה להיות לאלף, והצעיר לגוי עצום? - ונפרש בהקדם את פסוק כ"א, שאמר: "ועמך בלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", דהנה איך יכול להיות ועמך בלם צדיקים וכו', הלא הקדוש ברוך הוא נתן לנו נצר הרע די גדול, וצריך לנהל אתו מלחמה כבדה, וקשה מאד לנצח אותו, ומי יימר דהוי צדיק? - ולבאר זאת נקדים דברי המפרשים:

בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס פסוק כב): "דצעיר בהון יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא ה' בזמנה איתנה".

יִשְׁאוּנְךָ וְגו'. (משלי כג) יִשְׁמַח אָבִיךָ וְתִגְלַל יוֹלְדֶתְךָ.

יִשְׁאוּנְךָ וְגו'. (משלי כג) יִשְׁמַח אָבִיךָ וְתִגְלַל יוֹלְדֶתְךָ.

וְאֵת הַמְשָׁפֶן תַּעֲשֶׂה עֶשֶׂר יְרִיעַת וְגו'. רבי יהודה פתח, (שם יד) בָּרַב עִם הַדְּרַת מְלָךְ וּבִאֲפֶס לֹאִם מִחַתַּת רְזוּן. בָּרַב עִם הַדְּרַת מְלָךְ - אֵלֶּה הֵם יִשְׂרָאֵל, שְׁכַתוּב בְּהֵם (דברים ז) כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתָּה לְה' אֱלֹהֶיךָ. וְהֵם עִם שְׁעוּלִים לְכַמָּה אֲלָפִים וּלְכַמָּה רַבּוּת, וּכְשֶׁהֵם רַבִּים בְּחֻשְׁבוֹנָם, זֶהוּ כְבוֹדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהָרִי עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים מְשַׁבְּחִים אֶת שְׁמוֹ שֶׁל הַמְּלָךְ הַעֲלִיּוֹן וּמְשַׁבְּחִים אוֹתוֹ בְּשִׁבְלֵי הָעַם הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שם ד) רַק עִם חָכֶם וְנִבּוֹן הַגּוֹי הַגְּדוֹל הַזֶּה.

וְאֵת הַמְשָׁפֶן תַּעֲשֶׂה עֶשֶׂר יְרִיעַת וְגו'. (שמות כו) רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח, (משלי יד) בָּרַב עִם הַדְּרַת מְלָךְ וּבִאֲפֶס לֹאִם מִחַתַּת רְזוּן. בָּרַב עִם הַדְּרַת מְלָךְ, אֵלֶּיךָ אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב בְּהוּ (דברים ז) כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתָּה לִי אֱלֹהֶיךָ. וְאֵינּוֹן עֲמָא דְסַלְקִין לְכַמָּה אֲלָפִין, וּלְכַמָּה רַבּוּן, וְכַד אֵינּוֹן סְגִיאִין בְּחוֹשְׁבַנְהוֹן, יִקְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ. דְּהָא עֲלָאִין וְתַתְּאִין מְשַׁבְּחִין שְׁמִיהּ דְּמַלְכָּא עֲלָא, וּמְשַׁבְּחִין לִיהּ בְּגִין עֲמָא קַדִּישָׁא דָּא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (דברים ד) רַק עִם חָכֶם וְנִבּוֹן הַגּוֹי הַגְּדוֹל הַזֶּה.

וְאִם תִּימָא, הָא כְּתִיב, (דברים ז) כִּי אַתֶּם הַמַּעֲט מִכָּל הָעַמִּים, אֲלֵא, מִכָּל הָעַמִּים וְדָאִי, אֲבָל מִעַם אֶחָד הֵם יוֹתֵר רַבִּים. שְׁהָרִי אֵין עִם כָּכֵל הַעוֹלָם גְּדוֹל וְרַב כִּיִּשְׂרָאֵל. וְאִם תִּימָא, הָרִי בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל וְהָרִי בְּנֵי אֲדוּם הָרִי כְּמָה הֵם - וְדָאִי כְּרַבִּים הֵם, אֲבָל כָּל שְׂאֵר הָעַמִּים, כָּלֵם מַעֲרַבִּים אֵלֶּה בְּאֵלֶּה, בְּנֵים יֵשׁ לְעַם זֶה בְּעַם זֶה, וְלֹאֵלֶּה בְּנֵים בְּעַם אַחֵר וְלֹאֵלֶּה בְּאֵחֵר. וּמִשּׁוּם כִּי אֵין עִם כָּכֵל הַעוֹלָם גְּדוֹל וְרַב כִּיִּשְׂרָאֵל, עִם נִבְחָר וַיְחִידִי, אֵלֶּה בְּאֵלֶּה בְּלִי עֲרֻבוּבָא אַחֲרַת כָּלֵל, שְׁכַתוּב כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתָּה לְה' אֱלֹהֶיךָ וּבְךָ בָּחַר ה', וְעַל זֶה בָּרַב עִם הַדְּרַת מְלָךְ, הַדְּוִיר הוּא לְמַלְכָּךְ הַעֲלִיּוֹן בְּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְאִם תִּימָא, הָא כְּתִיב, (דברים ז) כִּי אַתֶּם הַמַּעֲט מִכָּל הָעַמִּים, אֲלֵא, מִכָּל הָעַמִּים וְדָאִי, אֲבָל מִעַמָּא חַד וְתִיר סְגִיאִין אֵינּוֹן. דְּהָא לִית עֲמָא כָכֵל עֲלֵמָא רַב וְסִגֵּי כִיִּשְׂרָאֵל. וְאִם תִּימָא הָא בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל, וְהָא בְּנֵי אֲדוּם, הָא כְּמָה אֵינּוֹן. וְדָאִי הֵכִי סְגִיאִין אֵינּוֹן, אֲבָל כָּל שְׂאֵר עַמִּין כְּלָהוּ מִתְעַרְבֵי אֵלֶּיךָ בְּנִין אִית לְעַם דָּא, בְּעַם דָּא, וְלֹאֵלֶּיךָ בְּנִין בְּעַם אַחֲרָא, וְלֹאֵלֶּיךָ בְּאֲחֲרָא. וּבְגִין כִּי לִית עֲמָא כָכֵל עֲלֵמָא, רַב סְגִי כִיִּשְׂרָאֵל, עֲמָא בְּרִירָא וַיְחִידָא, אֵלֶּיךָ בְּאֵלֶּיךָ, בְּלֵא עֲרֻבוּבָא אַחֲרָא כָלֵל, דְּכַתִּיב כִּי עִם קְדוֹשׁ אַתָּה לִי אֱלֹהֶיךָ, וּבְךָ בָּחַר יי', וְעַל דָּא בָּרַב עִם הַדְּרַת מְלָךְ, הַדְּוִירָא אִיהוּ דְּמַלְכָּא עֲלָאָה קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא.

עוֹד, בְּזִמְנָן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּא לְבִית הַכְּנֶסֶת (שְׁהוּא מִקְדָּשׁ מַעֲט) וְכָל הָעַם הוֹלְכִים כְּאֶחָד וּמִתְפַּלְלִים וּמוֹדִים וּמְשַׁבְּחִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲזִי הוּא הַדְּוִיר שֶׁל מְלָךְ, שֶׁמְלָךְ סֵתֵם זֶה מְלָךְ הַקְּדוֹשׁ (הַמְּשִׁיחַ), שֶׁהִתְתַּקֵּן בְּיַפִּי וְתִקּוֹן לְעֻלוֹת לְמַעֲלָה.

וְהוּא בְּזִמְנָא (דף קס"ד ע"ב) דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתִּי לְבִי כְּנִישְׁתָּא, (דְּאִיתוּ מִקְדָּשׁ מַעֲט) וְכָל עֲמָא אַתִּיךָ כְּחַדָּא, וּמְצֻלָּא, וְאוּדוֹן, וּמְשַׁבְּחִין לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּדִין הַדְּוִירָא דְּמְלָךְ אִיהוּ, דְּמְלָךְ סֵתֵם דָּא מַלְכָּא קַדִּישָׁא. (ד"א מְשִׁיחָא) דְּאִתְתַּקֵּן בְּשִׁפְרוֹ וּבְתַקְוָנָא לְסַלְקָא לְעִלְיָא.

וּבְאֵפֶס לֹא־מִחַתַּת רְזוּן, וְכַד אִיהוּ אֶקְדִּים לְבִי כְּנִישְׁתָּא, וְעַמָּא לֹא אֶתִינִין לְעֲלָאָה וּלְשִׁבְחָא לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, כְּדִין כָּל הַהוּא שְׁלֹטְנוּתָא דְלַעֲלָא, וְכָל אֵינּוֹן מְמַנְן וּמְשַׁרְיִין עֲלָאִין, כְּלִהוּ אֶתְבְּרוּ (ס"א אהעברו) **מִהַהוּא עֲלִוּיָא דְמַתְתְּקִנִי בְּתַקּוּנִי הַהוּא מְלִךְ. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּבַהֲהִיא שַׁעְתָּא, דִּישְׂרָאֵל לְתַתָּא קָא מְסַדְרִין עֲלוֹתְהוֹן וּבַעוֹתְהוֹן, וּמְשַׁבְּחִין לְמַלְכָּא עֲלָאָה. כָּל אֵינּוֹן מְשַׁרְיִין עֲלָאִין, מְסַדְרִין שְׁבַחִין, וּמַתְתְּקִנְן בְּהַהוּא תַקּוּנָא קְדִישָׁא, בְּגִין דְּמְשַׁרְיִין עֲלָאִין כְּלִהוּ חֻבְרִין אֵינּוֹן בִּישְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְשִׁבְחָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא כַּחְדָּא, לְמַהוּי סְלוּקָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא עֵילָא וְתַתָּא כַּחְדָּא.**

וְכַד אֵינּוֹן מְזַדְמְנִין לְמַהוּי חֻבְרִים בְּהוּ בִישְׂרָאֵל, וּישְׂרָאֵל לְתַתָּא לֹא אֶתִינִין לְסַדְרָא עֲלוֹתְהוֹן וּבַעוֹתְהוֹן וּלְשִׁבְחָא לְמַאֲרִיהוֹן, כְּלִהוּ מְשַׁרְיִין קְדִישִׁין, שְׁלֹטְנוּתָא עֲלָאָה אֶתְבְּרוּ (אהעברו) **מַתְתְּקִינִיהוֹן, דְּהָא לֹא סְלִקִין בְּסְלוּקָא, וְלֹא יַכְלִין לְשִׁבְחָא לְמַאֲרִיהוֹן כְּדָקָא יְאוּת. בְּגִין דְּשְׁבַחִי דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, אֶצְטְרִיף לְמַהוּי כַּחְדָּא עֵילָא וְתַתָּא, עֲלָאִין וְתַתָּאִין בְּשַׁעְתָּא חְדָּא, וְעַל דָּא מִחַתַּת רְזוּן וְלֹא מִחַתַּת מְלִךְ.**

וְאֶפְרִיָּו דְלֹא אֶסְגִּיאוּ בְּבִי כְּנִישְׁתָּא, אֶלָּא עֲשֵׂרָה, בְּאֵינּוֹן עֲשֵׂרָה מְזַדְמְנִין מְשַׁרְיִין עֲלָאִין, לְמַהוּי עַמְהוֹן חֻבְרִים. מְאִי טַעְמָא בְּגִין דְּכָל תַקּוּנִי דְהַהוּא מְלִךְ, אֵינּוֹן בְּעֲשֵׂרָה, וְעַל דָּא דִּי בְעֲשֵׂרָה, אִי לָאוּ אֵינּוֹן יַתִּיר.

וְהָא חֲזִי בְּמִשְׁכָּן מַה כְּתִיב, (שְׁמוֹת כו) וְאֵת הַמִּשְׁכָּן תַעֲשֶׂה עֶשֶׂר יְרִיעוֹת, עֶשֶׂר: בְּגִין דְּתַקּוּנָא דְמִשְׁכָּנָא, (ג"א דשכינתא) בְּעֲשֵׂרָה אִיהוּ,

וּבְאֵפֶס לֹא־מִחַתַּת רְזוּן - וּכְשֵׁהוּא מְקַדִּים לְבֵית הַכְּנֶסֶת וְהַעֵם לֹא בָאִים לְהַתְּפַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא, אֲזוּ כָּל אוֹתוֹ שְׁלֹטוֹן שְׁלַמְעֵלָה וְכָל אוֹתָם מְמַנִּים וּמַחְנוֹת עֲלִיוֹנִים, כְּלָם נְשַׁבְּרִים (מַעֲבָרִים) מֵאוֹתוֹ עֲלִוּי שְׁמַתְתְּקִינִים בְּתַקּוּנִי אוֹתוֹ הַמְּלִךְ. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁבֹאֲתָהּ שַׁעֲהַ שְׁיִשְׂרָאֵל לְמַטָּה מְסַדְרִים תְּפִלוֹתֵיהֶם וּבִקְשׁוֹתֵיהֶם וּמְשַׁבְּחִים אֶת הַמְּלִךְ הַעֲלִיּוֹן, כָּל אוֹתָם מַחְנוֹת עֲלִיוֹנִים מְסַדְרִים שְׁבַחִים וּמַתְתְּקִינִים בְּאוֹתוֹ תַקּוּן קְדוּשׁ, מִשּׁוּם שְׁכָּל הַמַּחְנוֹת הַעֲלִיוֹנִים כְּלָם חֻבְרִים עִם יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה לְשַׁבַּח אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא כְּאֶחָד, לְהִיּוֹת עֲלִיתוֹ שְׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא מַעֲלָה וּמַטָּה כְּאֶחָד.

וּכְשֵׁה־מְזַדְמְנִים לְהִיּוֹת חֻבְרִים עִם יִשְׂרָאֵל, וּישְׂרָאֵל לְמַטָּה לֹא בָאִים לְסַדֵּר תְּפִלָּתָם וּבִקְשָׁתָם וּלְשַׁבַּח אֶת אֲדוֹנָם - כָּל הַמַּחְנוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַשְּׁלֹטוֹן הַעֲלִיּוֹן נְשַׁבְּרִים (מַעֲבָרִים) מִתַּקּוּנֵיהֶם, שְׁהִי לֹא עוֹלִים בְּעֲלִיָּה וְלֹא יְכוּלִים לְשַׁבַּח אֶת רַבּוֹנָם כְּרְאוּי. מִשּׁוּם שְׁשַׁבְּחִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא צְרִיכִים לְהִיּוֹת כְּאֶחָד מַעֲלָה וּמַטָּה, עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים בְּשַׁעֲהַ אַחַת, וְעַל זֶה מִחַתַּת רְזוּן וְלֹא מִחַתַּת מְלִךְ.

וְאֶפְרִיָּו שְׁלֹא הִתְרַבּוּ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת אֶלָּא עֲשֵׂרָה, בְּאוֹתָם הַעֲשֵׂרָה מְזַדְמְנִים הַמַּחְנוֹת הַעֲלִיוֹנִים לְהִיּוֹת עִמָּהֶם חֻבְרִים. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁכָּל תַקּוּנִי אוֹתוֹ הַמְּלִךְ הֵם בְּעֲשֵׂרָה, וְלָכֵן דִּי בְעֲשֵׂרָה, אִם אֵינָם יוֹתֵר.

וּכְאִרְאִיה, בְּמִשְׁכָּן מַה כְּתוּב? וְאֵת הַמִּשְׁכָּן תַעֲשֶׂה עֶשֶׂר יְרִיעוֹת, עֶשֶׂר, מִשּׁוּם שְׁתַקּוּן הַמִּשְׁכָּן (הַשְּׁכִינָה) הוּא בְּעֲשֵׂרָה לְהִיּוֹת כְּרְאוּי. עֶשֶׂר, מַה

לְמַהּוּ כְדָקָא יֵאוּת. עֶשֶׂר, מְאֵי טַעְמָא עֶשֶׂר,
וְלֹא עֶשְׂרָה. אֲלֵא עֶשֶׂר, בְּכָל אֲתֵר אִיהוּ בְּלֵא
שְׂכִינְתָא, דְּלֵאוּ אִיהִי בְּחוּשְׁבָנָא כְּגִוּוֹנָא דָא
(מלכים ז א) עוֹמֵד עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר בְּקֶר, שְׂכִינְתָא לֹאוּ
אִיהִי בְּחוּשְׁבָנָא, דְּהָא אִיהִי קְיָימָא לְעֵילָא,
דְּכְתִיב, (מלכים ז א ז) וְהָיִים עֲלֵיהֶם מְלֻמְעָלָה.
וּבְאֵלִין דּוּכְתִי דְרַמְיָזִי לְרִזָא דְלְעֵילָא דְחֶסֶר
מְנַהוּן, (ב"א ה) הָא שְׂכִינְתָא יִתִיר עַל הֵהוּא
חֲשָׁבָנָא, דְּלֵאוּ אִיהִי בְּחוּשְׁבָנָא.

לְסַטְרָא אַחְרָא, יְהִיבִי חֲשָׁבָנָא יִתִיר, וְאִיהִי
בְּמַנְיָנָא בְּגִרְעוּ, (ר"א לא ת"קא חֲשָׁבָנָא יִתִיר
אלא תוספת את וחושבנא בגרעו) כְּגִוּוֹן עֶשְׂתִי, וְהָא
אוּקְמוּהָ. וּבְכָל אֲתֵר דְּאֲתוּוֹן אֲתוּסְפֶן, כְּגִוּוֹנָא
דָא, אִיהוּ לְגִרְעוּתָא. כְּגִוּוֹן (שמואל ב יג) הָאֲמִינוּן
אַחִיף, דְּסַגֵּיא אֲמַנּוּן. וּבְסַטְרָא דְקְדוּשָׁא, גִרְע
אֵת וְאִיהוּ תוּסְפֵת.

רַבִּי חֵיָא פִתַח וְאָמַר, (תהלים קד) עוֹטָה אֹר
כְּשִׁלְמָה נוֹטָה שָׁמַיִם פִּירֵיעָה. הָאִי קָרָא
אוּקְמוּהָ, דְּכַד בְּרָא קְדָשָׁא בְרִיף הוּא עֲלֵמָא,
אֲתַעֲטֵף בְּהוּא אֹר קְדָמָאָה, וּבְרָא בֵיה
שָׁמַיִם.

וְהָא חֲזִי, אֹר וְחֲשֵׁף (ר"א לאו) כְּפַחְדָּא הוּוּ. אֹר
מְסַטְרָא דִימְיָנָא, וְחֲשֵׁף מְסַטְרָא
דְשִׁמְאֵלָא. מְאֵי עֵבֵד קְדָשָׁא בְרִיף הוּא, שְׁתַּף
לוּן כְּפַחְדָּא, וּבְרָא מְנַהוּן שָׁמַיִם. מְאֵי שָׁמַיִם.
אֲשׁ וּמַיִם. שְׁתַּפֵּן כְּפַחְדָּא, וְעֵבֵד שְׁלֵם בִּינְיָהוּ.
וְכַד אֲתַפְלִילוּ כְּפַחְדָּא, וּמַתַּח לוּן, פִּירֵיעָה מַתַּח
לוּן, וְעֵבֵד מְנַהוּן אֵת ו' וְדָא אַקְרִי יִרְיעָה.
יִרְיעוּת, דְּהָא אֵת דָא אֲתַפְשִׁיט מַנְיָה נְהִירוּ,
וְאֲתַעֲבִידוּ יִרְיעוּת, הָדָא הוּא דְכְתִיב וְאֵת
הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֶשֶׂר יִרְיעוּת.

הַטַּעַם עֶשֶׂר וְלֹא עֶשְׂרָה? אֲלֵא
עֶשֶׂר בְּכָל מְקוּם הוּא בְּלֵי שְׂכִינָה,
שְׂאִינָה בְּחֲשָׁבוֹן, כְּגִוּוֹן זֶה (מלכים-א
ז) עוֹמֵד עַל שְׁנֵי עֶשֶׂר בְּקֶר. הַשְׂכִּינָה
אִינָה בְּחֲשָׁבוֹן, שְׁהִירִי הִיא עוֹמֵדָת
לְמַעְלָה, שְׂכָתוֹב (שם) וְהָיִים עֲלֵיהֶם
מְלֻמְעָלָה. וּבְמְקוּמוֹת הֶלְלוּ שֶׁל
רַמְיָזִים לְסוּד שְׁלַמְעֵלָה שְׁחֶסֶר
מֵהֶם (ה), הִירִי שְׂכִינָה יִתְרָה עַל
אוּתוּ חֲשָׁבוֹן, שְׂאִינָה בְּחֲשָׁבוֹן.

לְצַד הָאֲחֵר נּוֹתְנִים חֲשָׁבוֹן יוֹתֵר.
וְהִיא בְּמַנְיָן בְּגִרְעוּת, (לא תאמר
חֲשָׁבוֹן יוֹתֵר, אֲלֵא תוּסַפֵּת אוּת, וְחֲשָׁבוֹן
בְּגִרְעוּת) כְּמוֹ עֶשְׂתִי, וְהִירִי פִרְשׁוּהָ.
וּבְכָל מְקוּם שְׁנוּסְפוֹת אוּתִיּוֹת
כְּגִוּוֹן זֶה, זֶה לְגִרְעוּת. כְּמוֹ
הָאֲמִינוּן אַחִיף, שְׁמַסְפִּיק אֲמַנּוּן.
וּבְצַד הַקְּדוּשָׁה גִרְע אוּת, וְהִיא
תוּסַפֵּת.

רַבִּי חֵיָא פִתַח וְאָמַר, (תהלים קד)
עוֹטָה אֹר כְּשִׁלְמָה נוֹטָה שָׁמַיִם
כְּפִירֵיעָה. פִּסּוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ,
שְׂכָשְׁבְרָא הַקְּדוּשׁ בְּרִיף הוּא אֵת
הַעוֹלָם, הַתַּעֲטֵף בְּאוּתוּ אֹר
קְדָמוֹן וּבְרָא בוֹ שָׁמַיִם.

וְכֹא רָאָה, אֹר וְחֲשֵׁף (לא) הִיּוּ
כְּאֶחָד. אֹר מַצַּד הַיָּמִין, וְחֲשֵׁף
מַצַּד הַשְּׂמָאל. מַה עֲשֶׂה הַקְּדוּשׁ
בְּרִיף הוּא? שְׁתַּפֵּס כְּאֶחָד וּבְרָא
מֵהֶם שָׁמַיִם. מַה זֶה שָׁמַיִם? אֲשׁ
וּמַיִם שְׁתַּפֵּס כְּאֶחָד וְעֲשֶׂה שְׁלוֹם
בִּינְיָהֶם. וּכְשִׁנְתַּקְנוּ כְּאֶחָד וּמַתַּח
אוּתָם, מַתַּח אוּתָם פִּירֵיעָה וְעֲשֶׂה
מֵהֶם אוּת ו', וְזוֹ נְקִרָאת יִרְיעָה.
יִרְיעוּת, שְׁהִירִי מֵאוּת זוֹ הַתַּפְשֵׁט
אֹר וְנַעֲשׂוּ יִרְיעוּת. זֶהוּ שְׂכָתוֹב
וְאֵת הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֶשֶׂר יִרְיעוּת.
וְשִׁבְעָה רְקִיעִים הֵם מַתּוּחִים,
כְּגִוּוֹן בְּגִינְיָה עֲלִיוֹנָה, כְּמוֹ
שְׁבָאָרְהָ, וְרִקִיעַ אֶחָד שְׁעוֹמֵד
עֲלֵיהֶם. וְלֵאוּתוּ רְקִיעַ אֵין גִּוּוֹן וְאֵין

וְשִׁבְעַ רְקִיעֵין אֵינּוּן מְתִיחִין, גְּנִיזִין בְּגִנְיָזוּ עֲלָאָה, כְּמָה דְאוּקְמוּהָ. וְחַד

לו מקום בגלוי, ולא עומד להתבונן בו (אלא בתבונה), והרקיע הזה גנוז ומאיר לכלם, ומסיע אותם למסעיהם, כל אחד ואחד כראוי לו. אלא עומד בהשכל.

מהרקיע הזה והלאה אין מי שידע וישגיח, ויש לאדם לסתם פיו ולא לדבר ולהתבונן בהשכל. מי שסתפל חוזר לאחור, שאין מי שיכול לדעת.

עשר יריעות הן, שהם עשרה רקיעים. ומי הם יריעות המשפן שהן עשר ועומדות להנדע לחכמי הלב? מי שידע בהן, מסתפל בחכמה רבה ובסודות של העולם, ומסתפל למעלה באותו מקום, שכל אחד ואחד נדבק בו, פרט לשני אלה שעומדים בימין ובשמאל, והם גנוזים עם השכינה.

רבי יוסי אמר, תשעה רקיעים הם, ושכינה היא עשירית. שאם תאמר בשביל שכתוב עשר - הוא חוץ מהשכינה. אם כן, השכינה היא אחת עשרה שעומדת על עשר. אלא ודאי שתשע הן, והם תשעה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים, והיא העשירית. כמו זה המשפן הוא עשר יריעות אותם עשרה רקיעים סוד הסודות שלא נמסר, רק ליודעי החכמה, והכל הוא בסודות של המנוחה הקדושה, שהוא גלה סוד כל רקיע ורקיע, והם שמשים שמשמים בכל אחד ואחד. שבעה רקיעים הם למעלה, ושבעה רקיעים הם למטה, כמו שלמעלה. שבעה רקיעים הם שבהם פוככים ומזלות להנהיג העולם הזה כפי דרכו וכמו שצריך לו.

אינון לתתא, כגוןא ומזלי לאנהגא עלמא דא כפום ארחיה, כמה דאצטריך ליה.

רקיעא דקיימא עלייהו, והוא רקיע לית ביה גנון, ולית ליה אתר באתגלויא ולא קיימא לאסתפל לא ביה, (כ"א אלא בסוכלתנו) והאי רקיע איהו גניז, ונהיר לכלהו, ונטיל לון במטלגיהון, כל חד וחד פדקא חזי ליה. אלא קיימא בסוכלתנו.

מהאי רקיע ולהלאה, לית מאן דינדע וישגח, ואית ליה לבר נש למסתם פומיה, ודלא למללא ולאסתפל בסוכלתנו. מאן דיסתפל אהדר לאחורא, דלית מאן דיכיל למנדע.

עשר יריעות אינון, דאינון עשרה רקיעין. ומאן אינון יריעות דמשפנא דאינון עשר. וקיימן למנדע לחכמי לבא. מאן דינדע בהו, אסתכל בחכמתא סגיא, וברזין דעלמא, ואסתפל (ד קס"ה ע"א) לעילא בההוא אתר, דכל חד וחד אתדבק ביה, בר תרין אינון דקיימן בימינא ובשמאלא, ואינון גניזין בהדי שכינתא.

רבי יוסי אמר תשע רקיעין אינון, ושכינתא איהי עשיראה. דאי תימא בגין דכתיב עשר, בר משכינתא איהו. אי הכי, שכינתא חד סרי איהי דקיימא על עשר. אלא ודאי תשע אינון, ואינון תשע יומין שבין ראש השנה ליום הכפורים, ואיהי עשיראה. כגוונא דא, משפן איהו עשר יריעות.

אינון עשר רקיעין רזא דרזין דלא אתמסר בר לאינון דינדעי חכמתא, וכלא איהו ברזין דבוצינא קדישא, דאיהו גלי רזא דכל רקיעא ורקיעא, ואינון שמשין דמשמשי בכל חד וחד. שבע רקיעין אינון לעילא, שבע רקיעין

בבִּלְהוֹ שְׂבִיעָאָה עֲדִיף, בַּר תְּמִינָאָה, דְּקָא
 מְדַבֵּר לְכֻלְהוּ, וְקִימָא עַל פְּלֵהוּ.
 כְּתִיב (תהלים סח) סֵלוּ לְרוּכְבַּי בְּעֲרֹבוֹת, מֵאֵן רוּכְבַּי
 בְּעֲרֹבוֹת, וּמֵאֵן אֵינּוֹן עֲרֹבוֹת. אֶלְא, עֲרֹבוֹת דָּא
 רְקִיעָא שְׂבִיעָאָה, אֲמַאי אַתְקֵרִי עֲרֹבוֹת. עַל
 דְּאִיהוּ כָּלִיל מֵאֲשָׁא וּמֵאִי כַחְדָּא, וּמִסְטָרָא
 דְּדֵרוּם, וּמִסְטָרָא דְצָפוֹן, וְאִיהוּ מְעוּרְבַּי מִתְרִין
 סְטָרִין.

וְאִי תִימָא, אִי הֲכִי, שְׁתֵּי עֲרֹבוֹת דְּקָא מִתְחַבְּרִין
 בְּלוּלְב, וְתַנִּינִן עֲרֹבוֹת, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב
 סֵלוּ לְרוּכְבַּי בְּעֲרֹבוֹת. אִי הֲכִי, מֵאֵן יְהִיב יִרְפִּין
 בְּגוּפָא, אוֹ גּוּפָא בְּיִרְפִּין, דְּהָא דָּא עֲבִיד פְּרִין
 וְאִיבִין, וְדָא לָא עֲבִיד פְּרִין וְאִיבִין.

אֲרָא, וְדָאִי כֻלָּא הוּא רְזָא דְעֲרֹבוֹת דְּבִלּוּלְב,
 אֵינּוֹן עֲרֹבוֹת דְּבִלּוּלְב, חַד אֲש, וְחַד
 מִים. בְּרָזָא דָּא דְכֻלְהוּ, וְאִיהוּ שְׂבִיעָאָה אִיהוּ
 אֲש וּמִים כָּלִיל כַּחְדָּא, בְּרָזָא חְדָּא, וּבְגִין
 דְּעֲרֹבוֹת אִיהוּ רְזָא כָּלִיל דְכֻלְהוּ שִׁית אַתְרֵינִין,
 אִיהוּ רְזָא דְרִתִּיכָא עֲלָאָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 אַתְרֵי בְּהָאִי רְקִיעָא, יִתִּיר מִפְּלֵהוּ רְקִיעִין,
 וְתִיבּוּבְתִיָּה תְּדִיר לְאַתְקֵנָא לְהוּא רְקִיעָא,
 בְּשִׁפְרֵוּ עֲלָאָה. וְעַל דָּא, סֵלוּ לְרוּכְבַּי בְּעֲרֹבוֹת
 לְהוּא דְרוּכְבַּי בְּעֲרֹבוֹת. וּמֵאֵן אִיהוּ. הוּא
 רְקִיעַ טְמִיר וְגִנְזוּ, דְקִימָא עַל גְּבִי חֵיזְתָּא,
 דְּאִיהוּ רֹכְבַּי בְּעֲרֹבוֹת.

וְעֲלוּ לְפָנָיו. מִלְּפָנָיו לָא כְּתִיב, אֶלְא לְפָנָיו,
 דְּהָא לִית מֵאֵן דִּינְדַע בֵּיהּ פְּלוּם. אֲבָל
 לְפָנָיו, מֵאֵן דְּעִיִּיל לְקַמֵּיהּ דְּהָאִי רְקִיעַ,
 אֲצִטְרִיךְ לְמִיעַל בְּחֻדְוָה, וְלָא בְּעַצְבוֹ כָּלִל,
 בְּגִין דְּהָאִי רְקִיעָא גְּרִים, דְּתַמֵּן לָא שְׂרִיא
 עַצְבוֹ וְרוּגְזָא כָּלִל, דְּהָא תַמֵּן פְּלָא אִיהוּ
 בְּחֻדְוָה.

בְּכֻלָּם הַשְׂבִיעִי עֲדִיף, חוּץ מִן
 הַשְּׂמִינִי שְׂמֵנֵיג אֶת כָּלָם וְעוּמֵד
 עַל כָּלָם. כְּתוּב סֵלוּ לְרוּכְבַּי
 בְּעֲרֹבוֹת. מִי רוּכְבַּי בְּעֲרֹבוֹת, וּמִי
 הֵן הָעֲרֹבוֹת? אֶלְא עֲרֹבוֹת זֶה
 הַרְקִיעַ הַשְׂבִיעִי, וְלָמָּה נִקְרָא
 עֲרֹבוֹת? עַל שֶׁהוּא כָּלִיל מֵאֲש
 וּמִים כַּחְדָּא, וּמֵצֵד הַדְּרוּם, וּמֵצֵד
 הַצָּפוֹן, וְהוּא מְעֻרְבַּי מִשְׁנֵי צִדֵּימִ.
 וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן, שְׁתֵּי הָעֲרֹבוֹת
 שְׂמֵתַחְבְּרוֹת בְּלוּלְב, וְשִׁנְיֵנו
 עֲרֹבוֹת? זֶהוּ שְׂכַתוּב (תהלים סח) סֵלוּ
 לְרוּכְבַּי בְּעֲרֹבוֹת. אִם כֵּן, מִי נִתְּנָן
 יִרְכִים בְּגוּפָא, אוֹ גּוּפָא בְּיִרְכִים?
 שְׁהֵרִי זֶה עוֹשֶׂה פְּרוֹת וְנֻצְנִים, וְזֶה
 לָא עוֹשֶׂה פְּרוֹת וְנֻצְנִים.

אֲרָא וְדָאִי שֶׁהַכֵּל הוּא סוּד שֶׁל
 עֲרֹבוֹת שְׂבִלּוּלְב. אוֹתָם עֲרֹבוֹת
 שְׂבִלּוּלְב, אֶחָד אֲש וְאֶחָד מִים.
 בְּסוּד הַזֶּה שֶׁל כָּלָם, וְהוּא שְׂבִיעִי,
 הוּא אֲש וּמִים כָּלִילִים כַּחְדָּא
 בְּסוּד אֶחָד, וּמִשּׁוּם שֶׁעֲרֹבוֹת הוּא
 סוּד הַכָּלִיל שֶׁל כָּל שֵׁשֶׁת
 הָאֲחֵרוֹנִים, הוּא סוּד הַמְּרַכְּבָה
 הַעֲלִיּוֹנָה, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 רוֹצֵה בְּרִקִיעַ הַזֶּה יוֹתֵר מִכָּל
 הַרְקִיעִים, וְתִשׁוּקָתוֹ תְּמִיד לְתַמֵּן
 אוֹתוֹ הַרְקִיעַ בִּיפֵי עֲלִיּוֹן. וְעַל זֶה
 סֵלוּ לְרוּכְבַּי בְּעֲרֹבוֹת, לְאוֹתוֹ
 שְׂרוּכְבַּי בְּעֲרֹבוֹת, וּמִיָּהּ? אוֹתוֹ
 הַרְקִיעַ טְמִיר וְגִנְזוּ שְׁעוּמֵד עַל גֵּב
 הַחֵיזוֹת, שֶׁהוּא רוּכְבַּי בְּעֲרֹבוֹת.

וְעֲלוּ לְפָנָיו. לָא כְּתוּב מִלְּפָנָיו,
 אֶלְא לְפָנָיו, שֶׁהֵרִי אֵין מִי שְׂיַדַע
 בּוֹ פְּלוּם. אֲבָל לְפָנָיו, מִי שֶׁנִּכְנַס
 אֶצֶל הַרְקִיעַ הַזֶּה, צְרִיךְ לְהִכְנַס
 בְּשִׂמְחָה וְלֹא בְּעֶצֶב כָּלִל, מִשּׁוּם
 שֶׁהַרְקִיעַ הַזֶּה גּוֹרֵם, שֶׁשֵּׁם לָא
 שׂוֹרֵה עֶצֶב וְרָגַז כָּלִל, שֶׁהֵרִי שֵׁם
 הַכֵּל בְּשִׂמְחָה.

וְעַל זֶה, כֵּהֵן גְּדוּל שְׁעוּמֵד לְפָנָיו
 לָא הֵיךְ נִכְנַס לְבֵית הַקֹּדֶשׁ - רַק

וְעַל דָּא, כֵּהֵן גְּדוּל דְקִימָא לְקַמֵּיהּ, לָא הוּא עָאל לְבֵי קוּדְשָׁא, בַּר בְּחֻדְוָה,

בשמחה ולהראות שמחה, שהרי המקום גורם. ועל זה כתוב (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה. שהרי צריך שלא להראות בו עצב.

ואם תאמר, אם כך, מי שהוא בצער ודחוק, שלא יכול לשמח את לבו, ומתוך דחוקו יש לו לבקש רחמים לפני המלך העליון. אם כך, לא יתפלל תפלה כלל, ולא יכנס בעצב כלל, שהרי לא יכול לשמח את לבו ולהכנס לפניו בשמחה. מה התקון שיש לאדם הנה?

א"א ודאי הרי שנינו, כל השערים ננעלו ונסגרו, ושערי דמעות לא נסגרו, ואין דמעה אלא מתוך צער ועצב, וכל אותם הממנים על אותם השערים, כלם משברים חתיכות קשות ומנעולים ומכניסים אותן דמעות, ואותה תפלה נכנסת לפני המלך הקדוש.

ואז לאותו מקום יש דחק מאותו עצב ודחק של אותו אדם, כמו שנאמר (ישעיה טו) בכל צרתם לא (טו) צר. תשוקת אותו העולם העליון למקום הנה, כנכר שתשוקתו תמיד אל הנקבה. כשנכנס המלך לגבירה ומוצא אותה בעצב, אז כל מה שהיא רוצה, נמסר בגדיה, ואותו אדם ואותה תפלה לא חוזרת ריקם, והקדוש ברוך הוא חס עליו. אשרי חלקו של אותו אדם ששופך דמעות לפני הקדוש ברוך הוא בתפלתו.

כמו זה בשבת, מי שיושב בתענית בשבת, מתוך צער מראה עצב, ובשבת שולט אותו רקיע עליון, אותו שנראה בשמחה, שהוא שמחה ומשמח

ולאחזקה חדוה, דהא אתרא גרים. ועל דא כתיב, (תהלים ק) עבדו את יי' בשמחה באו לפניו ברננה. דהא אצטריך דלא לאחזקה בה עציבו.

ואי תימא, אי הכי, האי מאן דאיהו בצערא ובדוחקא, דלא יכיל למחדי לביה, ומגו דוחקיה אית ליה למתבע רחמין, קמי מלכא עלאה, אי הכי, לא יצלי צלותא כלל, ולא ייעול בעציבו כלל, דהא לא יכיל למחדי לביה, ולא עלא קמיה בחדוה, מאי תקווא אית ליה להאי בר נש.

א"א ודאי הא תנינן, כל תרעין ננעלו ואסגירו, ותרעין דדמעין לא אסגירו, ולית דמעה אלא מגו צערא ועציבו. וכל אינון דממנן על אינון תרעין, כלהו מתברין גזיזין ומנעולין, ועיילין אינון דמעין, וההיא צלותא עאלת קמי מלכא קדישא.

כדין ההוא אתר אית ליה דוחקא, מההוא עציבו ודוחקא דההוא בר נש, כמה דאת אמר (ישעיה טו) בכל צרתם לא צר. תיאובתיה דההוא עלמא עלאה, לגבי האי אתר, כדכורא דתיאובתיה תדיר לגבה דנוקבא. פד מלכא עאל לגבי מטרוניתא, אשכח לה בעציבו, כדין כל מה דאיהי בעאת, בידהא אתמסר, וההוא בר נש, וההיא צלותא, לא אהדר בריקניא, וקודשא בריך הוא חייס (דף קס"ה ע"ב) עליה. זכאה חולקיה דההוא בר נש, דאושיד דמעין קמי קדשא בריך הוא, בצלותיה.

כגוונא דא בשבת, מאן דיתיב בתעניתא בשבת, מגו צעריה אחזי עציבא, ובשבת שלטא ההוא רקיעא עלאה, ההוא דאתחזי בחדוה, ואיהו חדוה וחדוי לכלא. ההוא דיתיב בעציבו, בגין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר

לְתֵיבַת עֲוֹנוֹתֵינוּ

מִנְקֵד

וּבֹ
ט"ז
סְפָרִים

סֵפֶר

מֵאוֹרוֹת
חֲזֵרָה

מִנְקֵד

וּבֹ ט"ז סְפָרִים